

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen Mgr. Janem Hejdkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 31. 3. 2014, č. j. 52 A 22/2013 - 107,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 31. 3. 2014, č. j. 52 A 22/2013 - 107, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce J. P. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 31. 3. 2014, č. j. 52 A 22/2013 - 107, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru školství a kultury, ze dne 20. 3. 2013, č.j. KrÚ – 20693/2013 OŠK OKPP, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a dalších dvou účastníků řízení a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu K., odboru školství, kultury a tělovýchovy ze dne 30. 10. 2012, č.j. 4736/2009/ŠK/JP. Tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že podle ust. § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“) je nepřípustné provést v I. patře uličního průčelí domu čp. 329 v ulici V., K., Městská památková zóna K., výměnu šesti bílých oken, dřevěných, špaletových, dvoukřídlých, vnějších ven otvíravých členěných do latinského kříže a vnitřních, dovnitř otvíravých, členěných na 6 tabulí, s větracími křídly v horní třetině, a to za okna plastová, dovnitř otvíravá okna se zachováním původního vzhledu a členění.

Krajský soud především poznamenal, že nemohl přihlížet k žalobním bodům 13, 14 a 15, neboť byly uplatněny po lhůtě pro podání žaloby. Ochrana kulturních památek a potažmo

rovněž nemovitostí, které sice nejsou kulturními památkami, ale nacházejí se v památkové zóně, je veřejným zájmem, kterému je režim vlastnictví ze zákona podřízen. Omezení vlastnictví podle ust. § 14 zákona o státní památkové péči není nuceným omezením vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (publikována pod č. 2/1993 Sb.). Pokud by soud akceptoval žalobcův náhled, pak i každé omezení vyslovené stavebním úřadem v průběhu stavebního řízení je nuceným omezením vlastnického práva. Žalobce není omezen ve výkonu vlastnického práva udržovat nemovitost výměnou okenních výplní, nýbrž je limitován při výběru vzhledu a použitých materiálů. Jestliže je předmětný dům umístěn v památkové zóně, tak i když není kulturní památkou, pak z důvodu blízkosti dalších nemovitostí, zde jednoznačně prokázané blízkosti dominant města K., a z důvodu ovlivňování zachování celkového estetického rázu zasazení kulturní památky je žádoucí, aby zpřísněnému režimu podléhaly i tyto nemovitosti. Krajský soud nesdílí názor o protiústavnosti tohoto zpřísněného režimu, neboť se nejedná o omezení téhož rozsahu. Nadto má žalobce možnost získat finanční podporu z některého z programů určených pro tyto účely. Byl prokázán veřejný zájem na ochraně zachování dřevěných špaletových okenních výplní předmětného domu. Zde se krajský soud shoduje v hodnocení s názorem žalovaného. To, že se veřejným zájmem správní orgán prvního stupně náležitě zabýval, je prokázáno str. 4, 5, 6, 7 prvostupňového rozhodnutí. V daném případě se jedná zejména o prokázání exponovaného místa, odkud je unikátní výhled, což je zjištěno místním šetřením ze dne 16. 2. 2012, a dále o posouzení nevhodnosti plastových oken s uvedením odůvodnění – odlišný vzhled, vlastnosti. Pokud jde o vyhlášku o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích Východočeského kraje KNV v Hradci Králové ze dne 17. 10. 1990 (dále jen „Vyhláška KNV“), byla vydána v souladu se zákonem, neboť byla řádně publikována. Dílčí změny v textu nemohou zvrátit právní účinky publikace. Je rozhodující, že byla vydána příslušným správním orgánem a nebyl překročen rozsah pravomocí. Ohledně diferenciací zón se krajský soud ztotožnil s vyjádřením žalovaného. Správní orgány dostaly povinnost provést test proporcionality stanoveným mu rozsudkem krajského soudu. S ohledem na jedinečnost městských památkových zón nelze paušalizovat přístup jednotlivých orgánů státní památkové péče. Krajský soud nenabyl přesvědčení, že by žalovaný zaměňoval předmět řízení za schopnost vyrobit repliku dřevěného špaletového okna, namísto posouzení toho, zda lze zaměnit stávající dřevěná špaletová okna za plastová stejného vzhledu. Účastníci řízení měli možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, když jim byl předložen kompletní správní spis. Naopak vyjmutí určitých částí správního spisu by účastníky řízení zkracovalo. Námitka týkající se podkladu získaného pravidelnou pochůzkovou činností pracovníků správního orgánu prvního stupně již byla řešena v citovaném rozsudku krajského soudu s vyslovením, že se jednalo o nikoliv nezákonný podklad. Námitka je proto nedůvodná. Námitka do posudku Ing. Bukovského je ryze obecná. V obecné rovině ji tak krajský soud neshledal důvodnou. Námitka podjatosti rovněž nebyla konkretizována. Historická hodnota oken ze 70. let minulého století byla objasněna, reálný stav oken byl doložen jednak samotnou žádostí P. P. a dále nebyl předmětem sporu. Umístění nemovitosti na exponovaném místě bylo prokázáno místním šetřením a pravidelnými pochůzkami. Co se týče fotografií, nejedná se o takovou vadu řízení, jejíž absence by vnesla do věci jiný právní náhled. Tedy tato vada nebyla způsobilá poškodit žalobce na jeho subjektivním hmotném veřejném právu. Uvedená publikace byla pouze jedním z podkladů, správní orgány památkové péče musí zohlednit jedinečnost konkrétní nemovitosti. Námitky o způsobu kompenzace výdajů s výměnou oken za situace, kdy byla prokázána blízkost nákladů dřevěných i plastových oken, nemají vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Námitka průtahů pak také nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud byl žalovaný nečinný, mohl žalobce uplatnit opravné prostředky proti nečinnosti. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že správní soud nesprávně vyhodnotil otázku zachování lhůty pro podání žaloby. Pro zachování lhůty je rozhodný okamžik, kdy byla písemnost předána k poštovní přepravě. Stěžovatel podal písemnost k poštovní přepravě dne 21. 5. 2013, tedy ve lhůtě pro podání žaloby. Správní soud byl tedy povinen se zabývat i žalobními body 13, 14 a 15. Reakce tohoto soudu na žalobní námitku, že omezení, které z vyhlášení památkové zóny a následné památkové regulace daného území plyne, je neúměrné, způsobila u stěžovatele celkovou rezignaci na naději v právo a spravedlnost. Žádný z programů (grantů) neslouží ke kompenzaci zvýšených nákladů na opravu domu v památkové zóně (nadto jsou cíleny na kulturní památky). Závěry soudu přitom nevycházejí z náležitě zjištěného skutkového stavu. Předmětný dům je od kláštera na Hoře Matky Boží v K. vzdálen asi 2 km. Budova kostela na Velkém náměstí v K. je pak vzdálena asi 350 m (ulice a náměstí s hustou zástavbou). Stěžovatel tedy nechápe, jak může soud hovořit o jednoznačně prokázané blízkosti dominant města K. Protokol z místního šetření ze dne 16. 2. 2012 neprokazuje ani exponovanost místa. Byť se v tomto protokolu správní orgán zmiňuje o znalci, ve skutečnosti v řízení nebyl žádný ustanoven. Vzhledem ke vzdálenosti domu od dominant města K. jsou požadavky orgánů památkové péče neúměrně přísné. Omezují stěžovatele způsobem, který neodpovídá významu chráněného veřejného zájmu. Ze strany správního orgánu není dostatečně posuzována proporcionalita. Soud nesprávně posoudil i otázku nezákonnosti a neplatnosti Vyhlášky KNV. Ta *de facto* nebyla ani vydána. Právní předpis schválený a právní předpis publikovaný se navíc neshodují. Nemohl se tak nikdy stát platným obecně závazným právním předpisem. Odlíšnosti v textu nelze posuzovat jako dílčí změny. Charakteristika významných kulturních hodnot je zásadním podkladem a taxativní náležitostí předpisu, kterým se vyhláší památková zóna. Vypuštění těchto charakteristik nelze hodnotit jako pouhou dílčí změnu textu. Krajský soud též dostatečně nezohlednil námitku týkající se existence formální i obsahové totožnosti Vyhlášky KNV s výnosy ministerstva kultury, která může způsobovat nezákonnost Vyhlášky KNV. Stěžovatel opakovaně namítl, že ze strany správního orgánu není dostatečně posuzována proporcionalita mezi veřejným zájmem na ochranu památkových hodnot a mezi zásahem do jeho vlastnického práva. Dochází ke směšování a zaměňování či vytváření dojmu splývání cílů památkové ochrany kulturních památek a památkové ochrany památkových zón. V § 6 zákona o státní památkové péči zcela chybí zmínka, že by se podmínky ochrany památkové zóny (tedy urbanistického celku) měly uplatňovat i vůči každé konkrétní úpravě nemovitosti v případech, kdy nepostihují současně tento celek. Zákon o státní památkové péči i sama Vyhláška KNV nepředpokládají posuzování každé úpravy na každém domě v památkové zóně. Předmětem ochrany je celek v charakteristických urbanistických hodnotách, ne každé jednotlivé okno, potažmo přímo kličky na oknech. Dochází k chybnému hodnocení toho, co je podstatou předmětu řízení. Argumentem k zamítnutí žádosti by nemělo být ani to, že se správní orgán domnívá, že předmětná okna nelze vyrobit, nebo že nezná výrobce, který by taková okna vyráběl. Správní orgán by měl pouze zhodnotit, zda navrhované řešení, při zachování vzhledu a rozměrů stávajících oken, vyhovuje požadavkům památkové ochrany. To, že účastníkům správní orgány nepředkládají k seznámení skutečně podklady, ale celý spis, ztěžuje uplatnění jejich procesních práv. Dochází k porušení zásady stanovené v ust. § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a práva garantovaného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Bez rozlišení toho, které části spisu budou podklady a které ne, je účastník řízení nucen probírat se celým rozsáhlým spisem. Uplatnění práva seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim se tím stává ryze formálním. Je neodůvodněný a nesprávný názor soudu v otázce přípustnosti a zákonnosti podkladu rozhodnutí spočívajícího ve skutečnostech zjištěných pravidelnou pochůzkovou činností správního orgánu, a to bez zaznamenání těchto skutečností jakoukoliv

písemnou formou. Pokud by došlo k akceptaci pouhých myšlenek a smyslových vjemů jako podkladů pro rozhodnutí bez jejich písemného záznamu, ať již formou protokolu, úředního záznamu nebo argumentace v odůvodnění rozhodnutí, byla by tím popřena procesní práva účastníka řízení, který by se s nimi nemohl ani seznámit, ani se k nim vyjádřit. Současně by se rozhodnutí učiněné na základě takovýchto nehmotných podkladů stalo nepřezkoumatelným. Nejedná se přitom o skutečnosti obecně známé, tzv. notoriety. V případě znaleckého posudku, zpracovaného Ing. Bukovským, se správní orgán sice alespoň pokusil o jeho ustanovení jako znalce, situaci ovšem procesně nezvládl, získaný posudek přesto v řízení použil a na stěžejních místech rozhodnutí s ním argumentoval. Tzv. „znalecký posudek“ nebyl proto proveden jako skutečný důkaz a účastníku řízení bylo znemožněno se proti němu bránit prostřednictvím svých procesních práv. Soud uvedl, že historická hodnota oken ze 70. let minulého století byla objasněna. Není zřejmé, z jakých skutkových zjištění při tomto tvrzení vycházel. Již v žalobě bylo namítáno, že nebyla dodržena ani zásada materiální pravdy. Například nebyla ani jediným důkazním prostředkem podchycena reálná podoba a stav oken. V protokolu z místního šetření nejsou v tomto směru žádné podstatné skutečnosti. Důkaz znaleckým posudkem se nepodařilo procesně rovněž uskutečnit. Správní orgán sice opakovaně pořídil fotografie oken, vždy však mimo proces dokazování. Místo důkazů či alespoň relevantních podkladů opřel správní orgán své rozhodnutí o tzv. skutečnosti známé z pochůzkové činnosti, které však nejsou nikde zaznamenány. Stěžovatel v této otázce nesouhlasí také s názorem správního soudu, že reálný stav oken nebyl předmětem sporu. Jeho zhodnocení bylo podstatné mimo jiné i proto, že správními orgány byla opakovaně předkládána otázka možné renovace stávajících oken. Vypořádání námitek, že památková hodnota předmětných oken nemá oporu v tvrzeném uplatnění se s nejvýznamnějšími dominantami města, je nepřezkoumatelné a nemá oporu ve spisu. Není zřejmé, jak došel soud k závěru, že umístění nemovitosti na exponovaném místě bylo prokázáno místním šetřením a pravidelnými pochůzkami. Fotografie „prokazující“, jak se údajně stěžovatelův dům uplatňuje vůči dominantám města, jsou zcela zjevně manipulativní podklady, které byly získány nezákonně a nebyly provedeny jako důkaz. Žalobní námitka č. 10 nebyla soudem prakticky též vůbec vypořádána. I stěžovateli je zřejmé, že publikace byla pouze jedním z podkladů. Jednalo se však o podklad nevhodný, který neodpovídal okolnostem dané věci a neměl být v rámci řízení užit. Závěry soudu týkající se žalobního bodu č. 11 jsou nepřezkoumatelné. Není zřejmé, jak dospěl správní soud k závěru, že blízkost nákladů dřevěných a plastových oken byla prokázána. V řízení bylo osloveno několik výrobců, z jejichž vyjádření vyplývá, že cena dřevěných oken je oproti ceně srovnatelných plastových oken minimálně dvojnásobná. Správnímu orgánu se v závěru řízení podařilo získat vyjádření místního truhláře, který uvedl, že vyrobí okna dřevěná za cenu srovnatelnou s okny plastovými. Nebylo vyhodnoceno, zda se jedná o okna porovnatelná s okny stěžovatelova domu, zda nemíní výrobu např. jednoho křídla okna, a jak je možné, že je cena jeho okna diametrálně odlišná od cen oken jiných výrobců. Nedůvodné průtahy v řízení sice nezpůsobují nezákonnost rozhodnutí, mohou však způsobit nezákonnost řízení, které mu předcházelo. Soud však žalobní námitku vůbec nevypořádal. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek je třeba zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí

z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb.NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Předně je důvodná námitka stěžovatele, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný v části, v níž se krajský soud odmítl zabývat žalobními body č. 13, 14 a 15, které byly uplatněny v doplnění žaloby ze dne 20. 5. 2013.

Podle ust. § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta činí podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce a počíná oznámením napadeného rozhodnutí žalobci (doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem). Pokud by tedy byl správný závěr krajského soudu, že doplnění žaloby bylo podáno po lhůtě pro podání žaloby, nebylo by možné jeho postupu nic vytknout, neboť žalobní body č. 13, 14 a 15 by skutečně nebyly přípustné. Uvedený závěr ovšem správný není. Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. totiž platí, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty soudu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence. Žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno 22. 3. 2013, přičemž doplnění žaloby bylo soudu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence dne 21. 5. 2013. Ačkoliv ve spise krajského soudu není obsažena obálka, v níž bylo podání obsaženo, z podacího razítka je patrné (podle označení orazítkovaného slova „poštou“), že podání bylo zasláno právě prostřednictvím držitele poštovní licence. Nedostatek spisové dokumentace krajského soudu nemůže jít v žádném případě k tíži stěžovatele, který nadto doložil kopii podacího lístku, z něhož je patrné, že dne 21. 5. 2013 zaslal krajskému soudu doporučenou zásilku. Jelikož toto datum je plně v souladu s datem sepisu podání (20. 5. 2013) a datem obdržení podání krajským soudem (24. 5. 2013), vzal Nejvyšší správní soud z kopie podacího lístku za prokázané, že doplnění žaloby bylo soudu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence dne 21. 5. 2013. Lhůta pro rozšíření žaloby o další žalobní body tak byla zachována.

Krajský soud se tedy měl řádně zabývat žalobními body č. 13, 14 a 15. Neučinil-li tak, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným také v dalších částech.

V první řadě krajský soud například konstatuje, že byla jednoznačně prokázána blízkost dominant města K., aniž by uváděl, z čeho tak dovozuje. Není-li určitá skutečnost mezi účastníky nesporná a považuje-li ji krajský soud za prokázanou, musí také uvést, které důkazy takový závěr potvrzují. Pokud se krajský soud uchýlil k pouhému ničím nepodloženému konstatování, zatížil v této části svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Stejně je tomu v případě konstatování krajského soudu, že historická hodnota oken ze 70. let minulého století byla objasněna. Kromě toho z tohoto tvrzení není ani patrné, co má být obsahem sdělení krajského soudu, zda to, že předmětná okna mají určitou historickou hodnotu, nebo to, že se správní orgán touto hodnotou zabýval. V každém případě krajský soud neupřesnil, o jaké konkrétní historické hodnotě hovoří, co z ní dovozuje, případně v jaké části svého rozhodnutí se správní orgán touto historickou hodnotou zabýval. V této části je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný také pro

nesrozumitelnost. Ani v případě závěru, že blízkost nákladů plastových a dřevěných oken byla prokázána, krajský soud neuvádí, z čeho tak dovozuje. Ve správním spise jsou sice obsaženy určité listinné důkazy prokazující náklady na plastová a dřevěná okna, nicméně stěžovatel v žalobě poukazyval na rozpory v těchto důkazech. Krajský soud se však těmito tvrzenými rozpory nijak nezabýval a pouze konstatoval opak.

V případě závěru o prokázání exponovanosti místa předmětného domu (odkud je unikátní výhled) krajský soud již uvádí důkazy, z nichž tento závěr dovozuje – místní šetření a pravidelné pochůzky. Nicméně protokol z ohledání místa ze dne 16. 2. 2012 nic o exponovanosti místa či o unikátním výhledu nehovoří. Pokud krajský soud něco dovodil z pravidelné pochůzkové činnosti správních orgánů, není ani zřejmé, kde konkrétně ve správním spisu takové informace nalezl. Za této situace Nejvyšší správní soud uvedené závěry přezkoumat nemůže, neboť není patrné, jak k nim krajský soud dospěl, tj. o co konkrétně je opřel – o jaká konkrétní zjištění v rámci místního šetření či pravidelných pochůzek.

Je nutno také dát za pravdu stěžovateli v tom, že krajský soud nijak nereagoval na jeho námitku, že charakteristika významných kulturních hodnot je zásadním podkladem a taxativní náležitostí předpisu (Vyhlášky KNV). Krajský soud pouze obecně uvedl, že dílčí změny v textu (mezi schváleným a vyhlášeným zněním) nemají vliv na platnost Vyhlášky KNV, nicméně neuvedl nic k tomu, které znění tedy považuje za platné a zda případná absence odkazu na přílohy obsahující charakteristiku významných kulturních hodnot má vliv na platnost Vyhlášky KNV a proč.

Kromě toho je napadený rozsudek nepřezkoumatelný i v části, v níž krajský soud pouze hodnotí, zda se správní orgány námitkami řádně zabývaly, avšak již nehodnotí správnost závěrů správních orgánů, ačkoliv proti ní stěžovatel konkrétními námitkami brojí. To se týká námitek směřujících proti provedenému testu proporcionality. Krajský soud tyto konkrétní námitky nijak nevyvrací.

Za řádné vypořádání žalobní námitky nelze považovat ani odkaz krajského soudu na dřívější rozsudek vydaný v této věci. Takto krajský soud postupoval v případě námitky o nezákonnosti použití zjištění z pravidelné pochůzkové činnosti jako podkladu pro rozhodnutí. Pouhý odkaz na předchozí rozsudek nebyl možný už proto, že stěžovatel v žalobě předložil také argumentaci, kterou dřívější rozsudek nezohledňoval. Poukázal například na judikaturu Vrchního soudu v Praze, s níž se však krajský soud nikterak nevypořádal.

Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek trpí z velké části nepřezkoumatelností. S ohledem na charakter a rozsah těchto vad proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil k posouzení dalších kasačních námitek.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 31. 3. 2014, č. j. 52 A 22/2013 - 107, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se řádně vypořádal se všemi žalobními body (včetně bodů uvedených v doplnění žaloby ze dne 20. 5. 2013), a vždy konkrétně uvedl, z jakých důvodů považuje argumentaci stěžovatele za nesprávnou a na základě jakých podkladů považuje tu kterou skutečnost (mezi stranami spornou) za prokázanou.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu